

— Вѣйводо!

— Кушчу-Оглу!

Тѣ познаха единъ другиго, събрахъ се наедно и сѣднаха около камакътъ.

— Отъ кждѣ Богъ тѣ носи?

— Отъ далечна Украйна.

— Не идешъ ли отъ панаиръ, и не отивашъ ли на панаиръ?

— Не, на празникъ по-добъръ и по-важенъ.

— Самичакъ ли си?

— И самичакъ и съ другари.

— А гдѣ сж другаритѣ, много ли сж?

— Навсѣкждѣ и никждѣ: всѣкога е тѣй на Божийтъ свѣтъ.

— Не ти ли се иска въ Сливенъ? Днесъ тамъ е панаиръ, свършватъ заравянието на лозята, хоро играятъ и хубаво винце пиятъ.

— Идъ отъ Сливенъ, пихъ винце; ами ти на хорото ли?

— Водилъ бихъ хорото както прѣди, както бѣше въ доброто наше врѣме, ако не бѣхъ кучешкитѣ тия дѣтца — казацитѣ. И ти, вѣйводо, тогава играеше. Добро врѣме бѣше, славно врѣме! А сега казацитѣ казачатъ вашитѣ Българи, а пакъ на насъ Турцитѣ натрапватъ отъ името на царя танзимата.

— И на мене тѣ не сж по щението, но азъ не ги псувамъ. Тѣ сж Славяне, ако и царски хора, и човѣци правятъ Българитѣ. Зейниловското врѣменце нѣма да се върне; когато хайдутинътъ Армавитъ върлуваше, когато той, въ името царско, сновѣше изъ страната съ хайдутитѣ, на насъ хайдутитѣ бѣше добръ, а на людитѣ Божий, на мюсюлманитѣ и християнитѣ, бѣше твърдѣ тягостно, търпѣха тѣ всѣкакви притѣснения, беззакония и безчестия.

— А отдавна ли ти Хитю-Оглу, първийтъ чорбаджия на хайдутитѣ, учителъ и главата на всички насъ,